

Δημήτρης Δεσύλλας

Βρισκόμαστε αντιμέτωποι με ένα νέο πολιτικό σκηνικό που συνδιαμορφώνουν – στη χώρα μας και διεθνώς – η πολύπλευρη δομική κρίση του ολοκληρωτικού καπιταλισμού (οικονομική, υγειονομική, ενεργειακή, διατροφική, περιβαλλοντική), η γενίκευση και επέκταση της πολεμικής – ιμπεριαλιστικής εκστρατείας του κεφαλαίου, η ανασυγκρότηση του αστικού πολιτικού σκηνικού και οι σημαντικές εκλογικές αναμετρήσεις που πλησιάζουν, με τα διλήμματα του αστικού δικομματισμού και τα ληστρικά εκλογικά συστήματα να τις συνοδεύουν.

Στις συνθήκες αυτές είναι **άμεση και επιταχυνόμενη η ανάγκη αποτελεσματικής παρέμβασης και ανατρεπτικής αντεπίθεσης της αντικαπιταλιστικής, επαναστατικής, κομμουνιστικής Αριστεράς**. Στο ζωτικό αυτό καθήκον συμβάλλει καθοριστικά η στρατηγική προσπάθεια για το σύγχρονο Κομμουνιστικό Πρόγραμμα και Κόμμα, που απαιτούν οι ανάγκες των εργαζομένων και της νεολαίας και οι υλικές δυνατότητες της εποχής μας.

Βασική πλευρά για την προώθηση και υλοποίηση αυτού του στρατηγικού στόχου, σε συνθήκες απαιτητικής πολιτικής και ιδεολογικής αντιπαράθεσης, είναι η κριτική μας, από θέση αρχών και επαναστατικού ήθους, στο ΚΚΕ και στην πολιτική του.

Το ΚΚΕ ως ρεφορμιστική Αριστερά, αρνείται και αδυνατεί να συμβάλει στην επανεξόρμηση των ανατρεπτικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών ιδεών. Δεν μπορεί να συμβάλει στην αναγκαία επαναθεμελίωση σύγχρονου κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος, που θα εμπνεύσει τους νέους αγώνες για εργατική χειραφέτηση και πλήρη απελευθέρωση του κοινωνικού ανθρώπου. Συγκεκριμένα για τους εξής λόγους:

1. Στο όνομα της αντιμετώπισης του υπαρκτού, χυδαίου και πρωτόγονου, αντικομμουνισμού των αστικών κομμάτων και κυρίως της Ευρωπαϊκής Ένωσης και της ακροδεξιάς, ταυτίζει με

σοσιαλισμό – κομμουνισμό ότι χρεοκόπησε, κατέρρευσε και τον δυσφήμιζε σε Ανατολή και Δύση. **Θεωρεί ότι δεν έγινε κατάρρευση αλλά ανατροπή “από τα μέσα – από τα πάνω και από τα έξω”** των ιδιόμορφα εκμεταλλευτικών καθεστώτων που οικοδομήθηκαν στις χώρες του λεγόμενου “υπαρκτού σοσιαλισμού”.

2. Η αυτοκριτική του ΚΚΕ για την μακρόχρονη πολιτική “ουράς” στο ΠΑΣΟΚ, με το περίφημο “άθροισμα δημοκρατικών δυνάμεων” και για τη συμμετοχή του στις άθλιες αστικές συγκυβερνήσεις Τζαννετάκη (με τη ΝΔ) και Ζολώτα (με ΝΔ και ΠΑΣΟΚ), στις 10ετίες 1970 – 80, είναι **επιφανειακή – επιδερμική. Δεν οδηγεί σε ριζική αλλαγή πορείας για οικοδόμηση “αντίπαλου δέους” στην αστική πολιτική.**

Είναι αξιοσημείωτο το γεγονός ότι και η προηγούμενη και η σημερινή ηγεσία του ΚΚΕ ενώ υλοποίησε αυτή την ολέθρια πολιτική **μαζί με τους Ανδρουλάκηδες και τους Θεοδωρικάκους(!)**, φτάνει σήμερα στο σημείο να συκοφαντεί το ΝΑΡ για δήθεν σύμπλευση μαζί τους, **“στην πολεμική ενάντια στο κόμμα”** και στην **“αστική πολεμική ενάντια στη σοσιαλιστική οικοδόμηση στον 20ο αιώνα”** ([άρθρο Ελένης Μπέλλου στο Ριζοσπάστη 15 - 16/1/2022](#)). Ενώ **όλοι μαζί** στο 13ο Συνέδριο του ΚΚΕ (1991) κάλεσαν και παραβρέθηκε στην έναρξή του ο τότε **Πρέσβης των ΗΠΑ Μάικλ Σωτήρχος(!)**, συκοφαντούν το ΝΑΡ ότι με την προσπάθειά του για σύγχρονο κομμουνιστικό πρόγραμμα και κόμμα, οικοδομεί τάχα **“συριζοκίνητο ανάχωμα”** απέναντι στο ΚΚΕ! Έφτασαν στην **έσχατη αθλιότητα** να συκοφαντήσουν το ΝΑΡ και την καθαρή – ταξική γραμμή του για τον ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας – Τουρκίας, ότι δήθεν **«στην ουσία στηρίζει τους Νατοϊκούς σχεδιασμούς στο Αιγαίο»** ([Ριζοσπάστης 30/4/2022](#))!

3. Πιο πρόσφατα, στις δύο προηγούμενες δεκαετίες (2000 – 2020) το ΚΚΕ στις πιο κρίσιμες στιγμές του λαϊκού κινήματος (π.χ. νεολαιίστικη εξέγερση το 2008 για την δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, μεγάλες συγκεντρώσεις στις πλατείες κατά των Μνημονίων το 2010 – 2012, Δημοψήφισμα του Ιούλη του 2015) **αντί να παρέμβει θετικά – ενωτικά – προωθητικά, γύρισε την πλάτη του στον λαό, τα κατήγγειλε όλα αυτά,** συμβάλλοντας έτσι στην εκλογική ληθαργία του κόσμου της Αριστεράς από τον ΣΥΡΙΖΑ. Επιπλέον δήλωνε ότι **«όταν θα γίνει επανάσταση δεν θα σπάσει ούτε ένα τζάμι»** ([Αλέκα Παπαρήγα](#))!

4. Το ΚΚΕ διαχρονικά **ξεκόβει την τακτική από τη στρατηγική. Αρνείται τους άμεσους ανατρεπτικούς πολιτικούς στόχους και την ισότιμη ανατρεπτική κοινή δράση γι’ αυτούς** (π.χ. άμεση έξοδος από ΕΕ και ΝΑΤΟ, διαγραφή χρέους, ανατροπή της ΚΑΠ της ΕΕ, κατάργηση του “Μητρώου Αγροτών” – αντί της εφαρμογής του, κατάργηση

ΤΑΙΠΕΔ και Υπερταμείου ξεπουλήματος όλης της δημόσιας περιουσίας κ.α.). Τους στόχους αυτούς τους παραπέμπει σε μια **ακαθόριστη “λαϊκή εξουσία” χωρίς επανάσταση.**

5. Παρά την αντίθεσή του στη ΓΣΕΕ, αρνείται να συμβάλει έμπρακτα σε **“Ανεξάρτητο Κέντρο Αγώνα”**, συντονισμού και κλιμάκωσης των εργατικών λαϊκών αγώνων, σε **πλήρη διαχωρισμό** από τον υποταγμένο – αστικοποιημένο συνδικαλισμό. Ενώ διεκδικεί τα άμεσα αιτήματα για τη βελτίωση της θέσης των εργαζομένων, παραβλέπει ότι η λύση τους απαιτεί τον άμεσο μαζικό λαϊκό εκβιασμό του κινήματος. Παραπέμπει σε **“αγώνες διαμαρτυρίας χαμηλών πτήσεων”**, για εξαγωγή “συμπερασμάτων” και στην **“εκλογική συμπόρευση” με το ΚΚΕ.**

6. Υποβαθμίζει το ιδεολογικό πολιτικό μέτωπο απέναντι στο θρησκευτικό σκοταδισμό – ανορθολογισμό και στον καλπάζοντα εθνικισμό και την πατριδοκαπηλία των αστικών δυνάμεων (π.χ. οι φιέστες της Γιάννας Αγγελοπούλου για τα 200 χρόνια από το 1821).

Είναι άμεση ανάγκη η αλλαγή των σημερινών αρνητικών πολιτικών συσχετισμών τόσο συνολικά όσο και ειδικά στην Αριστερά, υπέρ της Επαναστατικής και της αυτοτέλειας της, με την προώθηση του σύγχρονου Κομμουνιστικού προγράμματος και κόμματος. Το στρατηγικό αυτό καθήκον απαιτεί για την προώθησή του μια **βαθύτερη - τεκμηριωμένη κριτική του ΝΑΡ και της νΚΑ απέναντι στο ΚΚΕ.** Αυτή μόνο μπορεί να συμβάλει και στην αναγκαία, **ισότιμη και ανατρεπτική, κοινή δράση** μαζί του στο κίνημα και στους αγώνες. Κοινή δράση που το ΚΚΕ την αρνείται επίμονα, αλλά που θα την επιβάλουν «από τα κάτω» οι εργαζόμενοι και η νεολαία με τους ανατρεπτικούς ενωτικούς αγώνες τους.

Δημήτρης Δεσύλλας
μέλος του ΠΣΟ της ΑΝΤΑΡΣΥΑ
και της ΠΕ του ΝΑΡ

Δημοσιεύθηκε στο «ΠΡΙΝ» το Σάββατο 14/5/2022